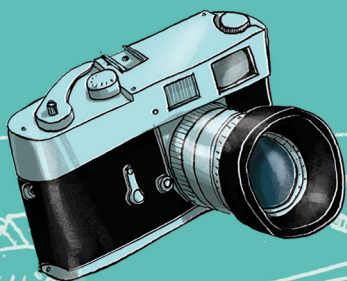

ARA GÜLER

İYİ FOTOĞRAFÇI DİKİŞ
MAKİNESİYLE DE RESİM ÇEKER

MUHARREM BUHARA
Resimleyen: Sedat Girgin

9. BASIM

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

1. Basım: 2013
9. Basım: 1000 adet, Ocak 2024
ISBN: 978-975-07-1909-7
© Can Sanat Yayınları A.Ş., 2013
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni
olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayın Koordinatörü: **İpek Şoran**
Editör: **Ebru Akkaş**
Son Okuma: **Berrak Buhara**
Kapak ve İç Tasarım: **Gözde Bitir Tufan**
Tasarım Uygulama: **Recep Eren**

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.
Yayıncı Sertifika No: 43514
Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sarıyer, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 • Faks: 252 72 33
cancocuk.com • cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Vizyon Basımevi Kâğıtçılık Matbaacılık
ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.; Sertifika No: 52098
Adres: Beylikdüzü O.S.B. Mah. Orkide Cad. No:1/Z
Beylikdüzü - İstanbul

MANİNESİLE DE RESİM ÇEKER
İYİ FOTOGRAFÇI DİKİS
**ARA
GÜLER**

MUHARREM BUHARA
Resimleyen: Sedat Girgin

Bu kitabın sahibi:

.....

İçindekiler

Merhaba, 7

“O Kadar da Yaramaz Değildim”, 11

“Bam-Bum, Bum-Bum... Fiyuuuvv!”, 18

“Öğrenciyken Hiç Kitap Almadım Elime Desem...”, 22

“Yanıyoooooz!”, 30

“Oğlum Sen Hep Böyle Fotoğraf mı Çekersin?”

“Evet Amca. Hep Böyle Fotoğraf Çekerim”, 35

Çelimsiz, Küçük Boylu, Sıradan Bir Adam..., 46

Nerede Bu Nuh’un Gemisi?, 50

“Savaş İğrenç Bir Şey. Çok Fena...”, 56

Kurukafa Avcıları’nın Ülkesine Seyahat, 59

Yüzyılın Fotoğrafı, 66

Dişçiden Korkan Picasso, 71

Marul Tarlasında Roma Sütunları... Afrodisias, 79

Babam Altı Yaşında, 83

Çılgın Ressam, Salvador Dali, 86

“Âşık Oluyorum Abi...”, 93

Dikkat, Dikkat!, 95

Fotoğraf Çantasını Duvara mı Asmış?

Sakin İnanmayın..., 97

Son Söz, 98

Ara Güler'in Aldığı Ödüller ve Nişanlar, 100

MERHABA

1928 yılının 16 Ağustos Perşembe günü, İstanbul sıcaktan yanıp kavruluyordu. Birazcık esinti olsun diye ahşap evlerin ön pencereleri, arka pencereleri, balkon kapıları ardına kadar açılmıştı. Ama boşuna... Her zaman bir daldan öbür dala “pııırr, pııırr” diye uçup koşturan kuşlar bile yaprakların arasına saklanmış, bir an önce güneşin batmasını bekliyordu. O yıllarda evlerde ne klima vardı ne de buzdolabı. Herkes bir şekilde başının çaresine bakmaya çalışıyordu. Biraz zengin olan hanımlar günün modasına uygun desenli yelpazelerini havalı havalı “fışt, fışt, fışt”; yelpaze alacak parası olmayanlarsa katladıkları gazeteleri “hart, hart, hart” diye sallayarak serinlemeye çalışıyorlardı.

Genç bir anne adayı ise herkesten daha çok şikâyetçiydi sıcaktan. Ne bir ağaç gölgesi ne de odanın için-

de dönüp duran vantilatör çare olabiliyordu derdine. Çünkü onun kocaman karnında bir bebek saklıydı. Üstelik bu bebek artık sıcaktan mı yoksa yaramazlıktan mı bilinmez, annesinin karnına tekmeleri, yumrukları indirip duruyordu. O tekmeledikçe de anne adayı Verjin Hanım, “Aaahh!” diye inliyor, buram buram terliyordu. Sevgili karısının sıkıntısını gören baba adayı Dacat Bey de vantilatörü iyice yakınına getirip serinletmeye çalışıyordu anne adayını.

Neyse ki karanlık yuvasında *Ninja Kaplumbağa* gibi tekmeler savuran bebek, sonunda annesini bu sızıntıdan kurtarmaya karar vermişti. Verjin Hanım’ın “Aaahh, oofff!” feryatları gittikçe sıklaşmıştı. Dacat Bey panik halinde ebeyi çağırırdı vee akşamüzeri saat tam altıyı on altı geçe bebek hayata “merhaba” dedi. Herkes, en başta da anne adaylığından anneliğe geçen Verjin Hanım derin bir “Oohh!” çekti. Artık genç Türkiye Cumhuriyeti’nin nüfusuna bir kişi daha eklenmişti. Ermeni bir ailenin ilk ve tek oğlu olarak dünyaya gelen bebeğin adını Ara, göbek adını da dedesinin adı olan Mıgırdıç koydular.

Ara bebek çok şanslıydı. Hiç bilmeden, belki de hayatındaki ilk ve en kıymetli doğum günü hediyesini Türkiye Cumhuriyeti’nin kurucusu Mustafa Kemal Atatürk’ten almıştı. Doğumundan bir hafta önce, 9 Ağustos 1928 günü İstanbul’da Gülhane Parkı’nda

Fotoğraflakiler: Ara Güler ve dadısı Ağavni

Atatürk, Türkçenin yeni Latin harflerini bütün ulusa duyurmuş, Ara bebeğe de yeni bir alfabe hediye etmişti...

Ara'nın doğumundan sonra ne annesinin ne babasının ne de dadısının artık sıcak mıcak umurunda değildi. Yeter ki Ara ağlamasın, hep gülsün, mutlu olsun... Tabii ki bir an önce büyüsün, anne desin, baba desin, dadı desin... Artık herkes onun emrindeydi.

Ara, sıcak bir yaz günü, evin yönetimini ele geçirmişti. Bundan henüz dünyanın haberi yoktu. Ama ilerleyen yıllarda Türkiye ile birlikte bütün dünya da tanıyacaktı Ara'yı...

Şimdi onun önünde eğlenceli, maceralı, sürprizlerle dolu çocukluk ve gençlik dönemi uzanıyordu. O da bu süreyi dolu dolu yaşayacaktı.

“O KADAR DA YARAMAZ DEĞİLDİM”

Bütün bebekler, doğduktan kısa bir süre sonra, hızla kilo almaya, yarım yamalak “agucuk, gugucuk” sesler çıkararak konuşmaya yani hızla büyümeye başlar. Küçük Ara da ailesinin ve sevgili dadısı Ağavni’nin çabalarıyla bebeklikten çocukluğa çabucak geçiverir. Hatta o kadar çabuk geçer ki bir anda kendini anaokulunda bulur.

O yaşlarda çekilmiş fotoğraflarına bakılırsa Ara’nın hayatından çok memnun olduğu açıkça görülmekte. Anaokulunda son model bir otomobilin direksiyonuna geçip poz vermek keyifli bir öğrencilik olmalı...

Ama bütün gün anaokuluna gitmiyor tabii. Evlerinin bahçesinde dut ağacına çıkmak, sokaklarda oynamak da Ara’nın en sevdiği şeyler. Onun yaşadığı 1930’lu yılların İstanbul’u ile şimdiki İstanbul arasında dağlar kadar fark vardı. Bir defa şehrin nüfusu bugüne

göre çok, çok azdı. Hemen hemen bütün sokaklarında çocukların rahatça oyun oynayabildikleri, otobüslerin ve tramvayların tıklım tıklım dolmadığı, trafik derdinin henüz insanları canlarından bezdirmediği bir şehirdi. O yıllarda hali vakti yerinde olanların bir ayrıcalığı vardı. İstanbul'u bunaltan sıcak yaz günlerinde sayfiyeye yani şehrin yakınındaki yazlık yerlere gidebiliyorlardı. Bu sayfiye yerleri çoğunlukla Suadiye, Bostancı, Erenköy gibi şehrin Anadolu yakasındaki semtlerdi. Avrupa yakasında da Florya, Yeşilköy gözde yazlık mekânlardı. Ara'nın ailesinin de Suadiye'de yazlıkları vardı. İsteddiği zaman sokağa, istediği zaman bahçeye çıkabilir, hatta bahçedeki dut ağacının en tepesine bile tırmanırdı. Rahat bir çocuk-

luk hayatı. Ama Ara'ya yetmez bu rahatlık. O her şeyi merak eden bir çocuktur. Bir şeye taktı mı takar. Nasıl mı? İşte böyle:

Sabah, henüz çok erken bir saat. Küçük Ara, yaz aylarında yaşadıkları Suadiye'deki evlerinin merdivenlerinden parmaklarının ucuna basarak sessizce iner. Kapıyı yavaşça kapatır. Çok heyecanlıdır, küçük kalbi "pıt pıt" atmaktadır. Uzun zamandır çok merak ettiği bir şeyi öğrenecektir. Sabahın henüz ilk saatleri olmasına rağmen güneşin kavurduğu çalılıarın arasından geçip alçak taş duvarın üzerine çıkar ve diğer tarafa, tren yoluna atlar. Sabah güneşinin altında pırıl pırıl parlayan tren raylarına bakar. Biraz sonra, en çok merak ettiği şeyi, trenlerin raylar üzerinde giderken nasıl fren yaptıklarını, o kocaman vagonların nasıl durduğunu öğrenecektir. İstanbul Haydarpaşa garından kalkan Ankara Ekspresi az sonra önünden geçecektir. Evlerinin penceresinden defalarca görmüştür trenin tam olarak ne zaman geçtiğini... Küçük Ara'nın kafasındaki plan şudur: Ankara Ekspresi önünden geçerken o da hemen geliş yönündeki rayların üzerine yatacak ve istasyona yaklaşan trenin nasıl fren yaptığını; demir tekerleklerinden nasıl kıvılcımlar çıktığını; koca trenin nasıl durduğunu görecektir. Kusursuz bir plana benzemektedir. Nihayet Haydarpaşa'dan gelen tren uzakta görünür. Geniş virajı alırken sanki kocaman bir yılan benzemekte-

MUHARREM BUHARA
Resimleyen: Sedat Girgin

ARA GÜLER

İYİ FOTOĞRAFÇI DİKİŞ
MAKİNESİYLE DE RESİM ÇEKER

Dünyaya dikkdörtgen bir pencereden
bakmaya alışmış "Leica Ustası"

Sessiz sinema makinesini sesli hale getiren, sandalına
"Pırasa" adını veren, çok meraklı, yaratıcı ve biraz da
yaramaz bir çocuğun, "foto muhabiri" Ara Güler'in
ilham veren yaşam öyküsü...

ISBN 978-975-07-1909-7

9 789750 719097